

Sygn. akt IV P-upr 94/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Łomży IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodnicząca: SSR Marta Małgorzata Sulkowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2024 r. w Łomży na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji w B.**

przeciwko **P. C. (1)**

o odszkodowanie za mienie niepowierzone

I. powództwo oddala;

II. zasądza od pozwanego P. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łomży tytułem poniesionych kosztów doręczenia korespondencji za pośrednictwem komornika kwotę 67,79 zł (sześćdziesiąt siedem złotych i 79/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt IV P-upr 94/23

UZASADNIENIE

Powód **Skarb Państwa – Komendant Wojewódzki Policji w B.** wniósł o zasądzenie od pozwanego P. C. (1) kwoty 960 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 05.08.2023 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód oświadczył, że powyższa kwota wynika, z faktu, że powód jako Naczelnik Wydziału Prewencji i bezpośredni przełożony asp. szt. R. K. i sierż. P. C. (2) nie obniżył dodatku służbowego ww. funkcjonariuszom niezwłocznie po uprawomocnieniu się wymierzonych im kar dyscyplinarnych. Stwierdził, że z powodu niewydania przez P. C. (1) rozkazu personalnego w zakresie obniżenia dodatku służbowego w terminie tj. po uprawomocnieniu się kary dyscyplinarnej i przed okresem zatarcia się kary, powstały nadpłaty: w przypadku asp. szt. R. K. - 720 zł brutto, a P. C. (2) – 240 zł brutto. Pozwany podniósł, że nadpłaty te powstały z tytułu nienależnie pobranych świadczeń, stanowią szkodę w mieniu policji i powinny ulec zwrotowi. Na poparcie zajętego stanowiska powołał się na § 9 ust. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjantów, dodatków do uposażenia oraz ustalania wysługi lat, od której jest uzależniony wzrost uposażenia zasadniczego (Dz.U. z 2015, poz. 1236 ze zm.).

Powód podkreślił, że w ramach utartej praktyki w KPP w Z. z wnioskami o podwyższenie i obniżenie dodatków podległym funkcjonariuszom występowali bezpośredni przełożeni. Koresponduje to z treścią § 2 Rozporządzeni MSW z dnia 14 maja 2013r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz.U. z 2020r., poz. ze zm.), który stanowi, iż bezpośredni przełożony przesyła w terminie 7 dni wyższemu przełożonemu wniosek w sprawie osobowej wraz z opinią dotyczącą sposobu jej załatwienia, jeżeli nie jest właściwy do załatwienia tej sprawy. Zgodnie z § 3 pkt 1 ppkt 14 tego rozporządzenia sprawy osobowe policjantów dotyczą w szczególności

udzielania wyróżnień, przyznawania nagród motywacyjnych oraz wykonywania kar dyscyplinarnych. Nadto zgodnie z § 2 pkt 3 Zarząd nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie funkcjonowania organizacji hierarchicznej w Policji funkcjonowanie organizacji hierarchicznej polega na stosowaniu drogi służbowej oraz określonych w niniejszym zarządzeniu sposobów i wykonywania czynności przez przełożonych oraz podwładnych. Zgodnie zaś z definicją za w § 1 pkt 5 ww. zarządzenia droga służbowa - sposób załatwiania spraw służbowych, polega na przekazywaniu informacji lub dokumentów albo rzeczy przez podwładnych za pośrednictwem wszystkich kolejnych przełożonych aż do tego, który jest uprawniony do rozstrzygnięcia spraw jak również przekazywanie rozkazów, poleceń lub wytycznych od przełożonego uprawnione ich wydania, przez kolejnych niższych przełożonych do podwładnego.

Powód wskazał, że pozwany wnioskował o obniżenie nagrody R. K. w 2020r., co świadczy o tym, że miał wiedzę o konieczności składania wniosków w sprawach osobowych i konsekwencjach finansowych związanych z nałożonymi karami dyscyplinarnymi. Dlatego też pozwany, z uwagi na regulację zawartą w § 29 ust. 1 pkt 31 lit g i h Zarządzenia nr (...) 28 września 2007r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych policji szkoda, która powstała w majątku Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji w B. obciążył powoda jako ówczesnego Naczelnika Wydziału Prewencji, zarzucając mu nienależyte wykonanie obowiązków służbowych. Pozwany stwierdzając odpowiedzialność powoda oparł się na przepisach ustawy z dnia 7 maja 1999r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Kontrywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Antykorupcyjnego. Zaznaczył, iż wystosowane do powoda wezwanie do uiszczenia ww. kwot, okazało się bezskuteczne. Dlatego został do Sądu wniesiony pozew (pозew k. 2-4).

Pozwany **P. C. (1)** wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

Pozwany potwierdził, że w latach 2019-2021 pełnił funkcję Naczelnika Wydziału Prewencji Komendy Powiatowej Policji w Z., zaś zakres jego obowiązków określała karta opisu stanowiska pracy stanowiąca załącznik do pozwu z dnia 12.10.2023 r. Stwierdził, że żaden z punktów karty opisu stanowiska pracy nie przewiduje obowiązku wydawania rozkazów personalnych oraz obowiązków w zakresie kształtowania polityki płacowej. W karcie w punkcie 42 wymieniono szczegółowo w jakich przypadkach będąc Naczelnikiem powód był zobligowany do złożenia stosowanego wniosku tzw. „wnioskowania”. Komendant Powiatowy Policji w Z. (wydający przedmiotową kartę) wymieniając te przypadki, w sposób enumeratywny wskazał, że jest to katalog zamknięty - wymieniając wszystkie elementy tego katalogu uznał, że nie ma już innych, niż wymienione, możliwości. Pozwany stwierdził, że żaden z zapisów w karcie na które powołuje się powód nie nakłada na niego obowiązku, ale także możliwości wydawania rozkazów personalnych. Podniósł, że w przedmiotowej sprawie w zupełności nie ma zastosowania § 2 Rozporządzenia MSW z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz.U. 2020 poz. 1112), bowiem przepis ten odnosi się do wniosków osobowych składanych przez policjantów. Pozwany zarzucił powodowi, że ten w sprawie niejako „wybrał” sobie przepis, który najbardziej odpowiada mu w zaistniałym stanie faktycznym, zupełnie nie biorąc pod uwagę treści całego przepisu, który w żadnym wypadku nie odnosi się przedmiotowego stanu faktycznego. Przyznał, że przepis miałby zastosowanie do jego osoby wówczas, kiedy to ukarani dyscyplinarnie funkcjonariusze wystąpiliby do niego z dowolnymi wnioskami osobowymi, on nie będąc właściwym do załatwienia tej sprawy miałby obowiązek przekazać powyższe wnioski wyższemu przełożonemu, co w tej sprawie nie miało miejsca, bowiem żaden z funkcjonariuszy nie wystąpił do niego z wnioskiem. Podniósł, że powód pominął treść ust. 3 ww. § 3 który mówi o tym, że w sprawy osobowe załatwia się na piśmie w formie rozkazu personalnego, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. W ocenie pozwanego, powód składanymi dokumentami w sposób jednoznaczny wykazał iż w Komendzie Powiatowej Policji w Z. organem właściwym do wydawania rozkazów personalnych był Komendant Powiatowy Policji w Z.. Pozwany zarzucił powodowi, iż nie wskazał żadnej podstawy prawnej, w której został zawarty zapis, że rozkaz personalny dotyczący obniżenia dodatku służbowego wyda się wyłącznie na wniosek uprawnionej osoby/ bezpośredniego przełożonego. Powoływanie się na bliżej nieustaloną „praktykę” jednoznacznie wskazuje na fakt, iż takiego przepisu nie ma. Pozwany nie zgodził się na to, aby obarczano go odpowiedzialnością za szkodę na podstawie

tylko i wyłącznie „utartej praktyki KPP w Z.". Pozwany wskazał, że przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenia o ukaraniu funkcjonariuszy to właśnie Komendant Powiatowy Policji, czyli ta sama osoba, która mogła wydać rozkazy personalne o obniżeniu dodatków. Z powyższego wynika jednoznacznie, że przełożony właściwy do wydania stosownego rozkazu personalnego posiadał odpowiednią wiedzę (a także możliwości prawne), by takie rozkazy wydać. Zatem w jego przekonaniu brak jego „odpowiedniego wniosku" nie oznacza, że Komendant Powiatowy Policji w Z. nie mógł wydać rozkazów personalnych obniżających dodatki funkcjonariuszom. W ocenie pozwanego wysunięcie pozwu jest działaniem zamierzonym na znalezienie „kozła ofiarnego" bierności Pana Komendanta. Pozwany zaznaczył jednocześnie, że przepisy prawne, w wyniku których funkcjonariuszom obligatoryjnie obniżane są dodatki służbowe, w przypadku popełnienia przez nich przewinienia dyscyplinarnego weszły w życie w październiku 2020 r. (wg jego aktualnej wiedzy), dlatego prowadząc postępowania dyscyplinarne w grudniu 2020 r. nie miał żadnej wiedzy w tym zakresie i nie został w żaden sposób poinformowany o zmianie przepisów, co potwierdza fakt nienadesłania stosownej karty zapoznania z Komendy Wojewódzkiej Policji w B.. Powołując się na treść art. 135e ustawy o Policji potwierdził, że został wyznaczony jako rzecznik dyscyplinarny do prowadzenia postępowań dyscyplinarnych w sprawie asp. szt. R. K. i sierż. P. C. (2), jednakże to przełożony dyscyplinarny miał wydać orzeczenie w ich sprawie. Stwierdził, że nie widzi związku pomiędzy tym, że prowadził ich postępowania dyscyplinarne a tym, że nie zostały im obniżone dodatki służbowe. Pozwany podkreślił, że powód sam potwierdził w pozwie, że „nie wydano rozkazu personalnego w zakresie obniżenia dodatku służbowego w terminie", zarówno w odniesieniu do asp. szt. R. S., jak i sierż. P. C. (2), a jedynym uprawnionym do wydawania rozkazów personalnych wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w danej komendzie powiatowej (miejskiej) Policji oraz jednostkach im podległych jest Komendant. Pozwany nadmienił, że w odpowiedzi na wystosowane do niego wezwania do zapłaty skierował do Komendy Wojewódzkiej Policji w B. odpowiedź, jednakże nie doczekał się na stanowisko strony powodowej. Podniósł, że na żadnym etapie postępowania szkodowego nie poproszono go o jakiegokolwiek wyjaśnienia co jednoznacznie wskazuje na złą wolę powoda, który de facto chce pociągnąć go do odpowiedzialności, niemającej żadnego potwierdzenia w istniejącym stanie prawnym. Zarzucił ponadto powodowi, że wystąpił z przedmiotowym roszczeniem po ponad 2,5 roku od przejścia przez niego na emeryturę, a przed tym nie zostało wszczęte żadne postępowanie dyscyplinarne z uwagi na jakiegokolwiek rzekome niedopełnienie obowiązków służbowych. Pozwany wskazał, że nie wyjaśniono mu skąd wynikała również zwłoka w stwierdzeniu rzekomej szkody. Stwierdził, że okres pomiędzy zastosowaniem kar dyscyplinarnych wobec funkcjonariuszy, a jego przejściem na emeryturę a również wykryciem rzekomych szkód pokazuje jedynie rzeczywisty obraz porządku organizacyjnego panującego w strukturach powoda (odpowiedź na pozew k. 48-51).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany P. C. (1) w latach 2019-2021 pełnił funkcję Naczelnika Wydziału Prewencji i był bezpośrednim przełożonym asp. szt. R. K. i sierż. P. C. (2). Jak wynika z analizy zakresu obowiązków pozwanego wynikających z opisu stanowiska pracy, żaden z punktów nie nakładał na niego obowiązku, ale także możliwości wydawania rozkazów personalnych i kształtowania polityki płacowej zakładu pracy. W pkt 42 i 43 dotyczących uprawnień w zakresie wnioskowania, nie został wymieniony wniosek o wydawanie rozkazów personalnych (karta opisu stanowiska pracy k. 5-6).

Komendant Powiatowy Policji w Z. postanowieniem nr (...) z dnia 30 listopada 2020 r. powołał P. C. (1) do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego asp. szt. R. K. i sierż. P. C. (2).

A.. szt. R. K. orzeczeniem nr (...) Komendanta Powiatowego Policji w Z. z dnia 15.12.2020r. na podstawie art. 135j ust. 1 pkt 2 w związku z art. 134 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji wymierzono karę dyscyplinarną - naganą. Kara uprawomocniła się w dniu 22 grudnia 2020 r. Zatarcie kary dyscyplinarnej nastąpiło w dniu 21 czerwca 2021 r. (orzeczenie nr (...) k.9-11).

S.. P. C. (2) orzeczeniem (...) Komendanta Powiatowego Policji w Z. z dnia 15.12.2020r. na podstawie art. 135j ust 1 pkt 2 w związku z art. 134 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji wymierzono karę dyscyplinarną - naganą. Kara uprawomocniła się w dniu 24 grudnia 2020 r. Zatarcie kary dyscyplinarnej nastąpiło w dniu 24 czerwca 2021 r.

Niezwłocznie po uprawomocnieniu się kary dyscyplinarnej nie wydano żadnego rozkazu personalnego w przedmiocie obniżenia ww. funkcjonariuszom dodatku służbowego.

Zdaniem powoda takie rozkazy personalne powinny być wydane, a ich niewydanie skutkowało powstaniem nadpłaty: w przypadku R. K. w kwocie 120 zł miesięcznie za okres od stycznia do czerwca 2021r. tj. łącznie w wysokości 720 zł (Protokół szkody nr (...) z dnia 11.01.2023r. k. 7), a w przypadku P. C. (2) w kwocie 40 zł miesięcznie za okres od stycznia do czerwca 2021r. tj. łącznie w wysokości 240 zł. Kwoty: 720 zł i 240 zł jako nienależnie pobrane świadczenia zostały zakwalifikowane przez powoda jako szkoda w mieniu policji. Pozwany nie wyjaśnił, jaki procent dodatku stanowiły te kwoty oraz z jakich przyczyn obniżenie dodatków tych funkcjonariuszy miało nastąpić w takim wymiarze (Sąd nie wie zatem, czy obniżenie dodatku nastąpiło w minimalnej czy maksymalnej przewidzianej prawem wysokości).

Pismami z dnia 14.07.2023r. Komendant Wojewódzki Policji w B. wezwał P. C. (1) do dobrowolnej zapłaty odszkodowania w wysokości 720 zł i 240 zł w terminie 7 dni – z tytułu szkody polegającej na wypłacie dodatków w zawyżonej wysokości w związku z niewydaniem w terminie rozkazów personalnych obniżających asp. szt. R. K. i sierż. P. C. (2) dodatków służbowych przed okresami zatarcia kar (wezwania do zapłaty z dnia 14.07.2023r. k. 16,17;24,25). P. C. (1) uznał powyższe wezwania za całkowicie bezzasadne. Stwierdził, że jako Naczelnik Wydziału Prewencji nie był odpowiedzialny za wydawanie rozkazów personalnych i za kształtowanie polityki, ponieważ nie leżało to w zakresie jego obowiązków. Wskazał, że pomimo nie złożenia przez niego wniosku, Komendant Powiatowy Policji mógł wydać sporne rozkazy personalne. Uznał skierowane do niego wezwania za próbę wyłudzenia od niego pieniędzy i zapowiedział podjęcie kroków prawnych przeciwko byłemu pracodawcy (pismo pozwanego z dnia 06.08.2023r. k. 54).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest oczywiście bezzasadne. Argumentacja prawna zaprezentowana przez stronę powodową jest nielogiczna i niespójna. Tego rodzaju pozwy ze strony jednostek reprezentujących Skarb Państwa nie powinny mieć miejsca.

Jak wynika z treści art. 2 ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, (...)Skarbowej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2349) - funkcjonariusz, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków służbowych ze swojej winy wyrządził szkodę w mieniu, o którym mowa w art. 1 ust. 1, ponosi odpowiedzialność majątkową w granicach rzeczywistej straty i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, chociażby wynikająca z niego szkoda powstała po rozwiązaniu stosunku służbowego. W art. 3 powyższej ustawy zapisano, że organy lub jednostki, o których mowa w art. 1 ust. 1, **obowiązane są wykazać** okoliczności uzasadniające odpowiedzialność funkcjonariusza oraz wysokość wyrządzonej szkody.

Wskazać należy, że zagadnienie dodatków: funkcyjnego i służbowego zostało uregulowane w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 06.12.2001 r. w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjantów, dodatków do uposażenia oraz ustalania wysługi lat, od której jest uzależniony wzrost uposażenia zasadniczego.

Przedmiotowa sprawa dotyczy dodatku służbowego. Zgodnie z § 9 ust. 1 dodatek służbowy przyznaje się policjantowi w stawkach kwotowych na czas nieokreślony. Ustęp 5 tego artykułu wskazuje, że **W szczególnie uzasadnionych przypadkach** dodatek służbowy podlega obniżeniu. Przepisy § 8 ust. 5-8 stosuje się **odpowiednio**, z zastrzeżeniem ust. 6 (który nie dotyczy tej sprawy).

Przepisy, do których odwołuje się § 9 ust. 5 brzmią następująco:

5. Dodatek funkcyjny można w zależności od oceny wywiązywania się przez policjanta z obowiązków oraz realizacji przez niego zadań i czynności służbowych:

1) podwyższać na stałe lub na czas określony w granicach stawek wynikających z ust. 4;

2) obniżać nie więcej niż o 30% otrzymywanej stawki, z zastrzeżeniem ust. 8.

6. Ponowne obniżenie dodatku funkcyjnego w trybie określonym w ust. 5 może nastąpić na podstawie kolejnej oceny dokonanej po upływie co najmniej 6 miesięcy.

7. Dodatek funkcyjny może być obniżony także w razie zmiany zakresu obowiązków służbowych, warunków służby bądź ustania innych przesłanek, które uzasadniały przyznanie go w dotychczasowej wysokości.

8. Dodatek funkcyjny obniża się w granicach od 20 do 50% otrzymywanej stawki w przypadku:

1) naruszenia przez policjanta dyscypliny służbowej w czasie służby lub podczas wykonywania zadań lub czynności służbowych, za które wymierzono mu karę dyscyplinarną;

2) niewywiązywania się przez policjanta z obowiązków służbowych stwierdzonego w opinii służbowej;

3) nieprzydatności policjanta na zajmowanym stanowisku, stwierdzonej w opinii służbowej w okresie służby przygotowawczej.

Z brzmienia powyższego przepisu wcale w ocenie Sądu nie wynika obligatoryjność obniżenia dodatku służbowego ukaranym policjantom. Obligatoryjnie pozbawia się ukaranych dodatku funkcyjnego. Dodatku służbowego pozbawia się w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Ta wykładnia wynika z użycia przez ustawodawcę w § 9 ust. 5 określenia „odpowiednio”. W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że sytuacja obu ukaranych policjantów to szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu tego przepisu. Oznacza to, że powód nie udowodnił, że szkoda w ogóle powstała. Nie wiadomo też, jakimi kryteriami kierował się przy ustalaniu wysokości „szkody”. Wysokość szkody nie została zatem udowodniona.

Z powołanego wyżej przepisu ustawy wynika wprost, że pracodawca winien wykazać spełnienie wszystkich przesłanek uzasadniających odpowiedzialność majątkową pracownika- funkcjonariusza, a mianowicie: naruszenie obowiązków pracowniczych, winę pracownika, wysokość szkody, adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem pracownika a powstałą szkodą. Powodowi nie udało się wykazać żadnej z tych przesłanek. Po pierwsze, wskazać należy, że jak słusznie podniósł pozwany w odpowiedzi na pozew, wydawanie rozkazów personalnych w zakresie obniżania dodatków nie należało do jego obowiązków. Sąd w całości podziela stanowisko powoda w tym zakresie, nie ma potrzeby argumentów tych w tym miejscu powtarzać. Powoływanie się w kontekście odpowiedzialności majątkowej na utartą praktykę w KPP w Z. świadczy o kompletnym niezrozumieniu instytucji odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy. Odpowiedzialność ta jest możliwa tylko w granicach określonych przez ustawę, w tym wypadku ustawę z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, (...) Skarbowej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego. Sąd dokładnie przeczytał jej zapisy i fragmentu o odpowiedzialności majątkowej na podstawie utartego zwyczaju się nie dopatrył.

Powód nawet nie udowodnił, że ów utarty zwyczaj, na który się powołuje w ogóle był pozwanemu znany.

Na marginesie należy wskazać, że nawet, jeśli taki zwyczaj funkcjonuje, to jest pozbawiony sensu. Osobą posiadającą kompetencje do obniżania dodatków jest komendant, osobą posiadającą wiedzę o nałożonych karach dyscyplinarnych jest komendant. Nielogiczne jest zatem, że osoby na niższych szczeblach, które tej wiedzy i uprawnień nie mają, miałyby wnioskować do komendanta w sprawie obniżenia dodatku.

Jeśli istniały podstawy do obniżenia dodatków ukaranym funkcjonariuszom to jedyną osobą władną to zrobić był Komendant i tylko on ponosi odpowiedzialność za niewykonanie swojego obowiązku. Próba przerzucenia tej odpowiedzialności na podwładnego musi być oceniona jako działanie sprzeczne co najmniej z zasadami współżycia społecznego.

Ponownie podkreślić należy, że na pozwanym jak wynika z analizy treści zakresu obowiązków wynikających z jego opisu stanowiska pracy – nie ciążył obowiązek wydawania rozkazów personalnych dotyczących obniżenia dodatków służbowych. Z uwagi na powyższe nie można postawić mu zarzutu niewypełnienia ciężących na nim obowiązków służbowych i zakwalifikować ich niewykonania/zaniechania jako działania umyślnego, zawinionego, skutkującego naruszeniem interesu pozwanego w postaci poniesienia szkody przez ówczesnego pracodawcę. Obarczanie pracownika odpowiedzialnością materialną nie może być też próbą przerzucenia na niego ryzyka związanego z działalnością pracodawcy, zarówno ryzyka organizacyjnego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 1972 r., I PR 360/71, OSNCP 1973 nr 6, poz. 107), jak i produkcyjnego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 1968 r., II PR 461/67, NP 1970 nr 4, s. 617, z glosą W. Sanetry; z dnia 30 grudnia 1969 r., II PR 468/68, OSP 1970 nr 11, poz. 225 i z dnia 12 stycznia 1972 r., II PR 307/71, LexPolonica nr 317632), handlowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1971 r., I PR 261/70, OSP 1972 nr 1, poz. 6), czy prawnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2007 r., I PK 252/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 102).

Powyższe ustalenia prowadzą do konkluzji, że skoro na pozwanym nie ciążył obowiązek wydania rozkazów personalnych dotyczących R. K. i P. C. (2), to nie ponosi on odpowiedzialności odszkodowawczej w stosunku do pracodawcy i nie jest zobowiązany do zwrotu kwot: 240 zł i 720 zł.

Z uwagi na powyższe, skoro wysunięte roszczenia nie były oparte na jakiegokolwiek podstawie prawnej i faktycznej, podlegały oddaleniu (pkt I wyroku).

Sąd w pkt II orzeczenia mając na uwadze dyspozycję art. 103 § 1 kpc zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 67,79 zł tytułem poniesionych kosztów doręczenia korespondencji za pośrednictwem komornika z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Koszty te w sprawie pracowniczej poniósł Sąd Rejonowy w Łomży. Pozwany nie odbierał korespondencji wysyłanej na prawidłowy adres jego zamieszkania.